

se skloněnou hlavou, aby je neuhranuli. Tohle by lidumilná Mary nepřežila. Jedinou útěchou by jí bylo, že by tento život neměl dlouhého trvání. Pověsili by je, to je jisté. Artur opravdu nechtěl skončit na šibenici a už vůbec nechtěl, aby tam skončila Mary. Svou ženu nade všechno miloval, stejně jako peníze. Bavilo ho utrácet je pro ni. Kupovat jí stále a stále nové šaty, šperky nebo jen krásné květiny. Rozmazloval ji, protože byl pyšný na to, že zrovna ona je jeho ženou. Nikdo jiný nemá to, co má on. Krásnou, chytrou, bohatou manželku. Možná až moc hodnou. Nelíbilo se mu, jak moc jí záleží na jiných lidech. To její slitování! K čemu to je?

Zbývá jim pět minut. To je pořád dlouhá doba. Pořád ještě může být všechno v pořádku. Budou velká šťastná rodina, tak jak si to Mary vždy přála. On po tom až tak moc netoužil, ale co by pro ni neudělal? Pro anděla uděláte cokoli a Mary tím andělem jistojistě byla.

Čtyři minuty. Artur sám sebe přistihl, jak si okusuje nehty. Okamžitě si strčil ruce do kapes, aby si je z nervozity neokousal úplně. To by nevypadalo dobře a on musel vypadat dobře za každé situace. Musí se uklidnit nějakým méně neestetickým způsobem.

Ne, říkal si neustále, mě se tohle netýká. Nás se tohle netýká. Není důvod k nervozitě, chlácholil sám sebe. Kolika rodinám se tohle může stát? Jedné z tisíce? Možná i z milionu, tak proč by tohle prokletí padlo zrovna na ně?

Poslední tři minuty.

„Honem,“ šeptal si sám pro sebe. Tohle se mu přestávalo líbit. Jak dlouho to ještě může trvat?

Dvě vražedně dlouhé minuty. Artur pomalu začal propadat panice. Tohle prostě nemůže stihnout.

Jedna jediná minuta, posledních šedesát vteřin.

Tak dobře, pátek třináctého už nestihneme, což je vlastně dobře, alespoň si na tebe nebudou dovolovat pověřivci, zkusme tu sobotu čtrnáctého, čtyři minuty po půlnoci. To je hezký čas, ne? Hlavně ať tě nenapadne narodit se teď, přemlouval malého človíčka skrz dveře. Jenže poručte nenarozenému miminku!

„Bim, bam,“ ozvalo se z kostelní věže. Ve stejnou chvíli zaslechl dětský křik.

„Ale ne!“ leknul se a vpadl do dveří. Jedna z porodních sester na něj upínala tyrkysové oči, mezitím co ta druhá jí se zlověstným úsměvem podávala novorozence. On si jich ale nevšímal. Jediné, co ho v tuhle chvíli zajímalo, byla Mary. Ležela na zakrvácené posteli a těžce oddechovala. Artur se k ní okamžitě vrhnul.

„Utíkejte, honem,“ šeptala. Mary se sice nedívala přímo na svého muže, ale on si i tak vyložil, že tato prosba je určena jen a jen jemu. Komu také jinému?

„Prosím, neumírej!“ žadonil. Nemohl by přijít o to jediné, co ho drželo při životě. Jak teď, v téhle situaci, kdy mu Mary pevně svírala ruku a pomalu odcházela na lepší místo, proklínal všechno zlato světa, když věděl, že jim nepomůže. Mary z něj udělala lepšího člověka.

„Lepší umřít tady než pod rukama kata,“ hluboce se nadechla, jako by se bála, že na další nádech jí již nepostačí její rychle ubývající síly. Nepředstavovala si, že bude jednou tak silně pociťovat, že z ní prchá život.

„Utečeme spolu,“ utěšoval ji Artur. Mluvil na ni ještě pár minut a pečlivě sledoval, zda ho ještě vnímá. Jestli je pořád s ním.

„Zachraňte se, utečte, běžte už,“ šeptala stále.